

Opgiver vi hjemløse ved at flytte dem ud af Jobcentret?

Hjemløse ud af Jobcentret

Det er ingen hemmelighed, at Jobcentrene har meget svært ved at få folk i arbejde og mest af alt er sat i verden for at kontrollere, at arbejdsløse får søgt nogle jobs. Når man er hjemløs, har man så mange problemer, der burde tages hånd om før det at få sig et arbejde, er noget der giver mening. Desværre er beskæftigelseslovgivningen og den måde den praktiseres på ikke udformet med hjemløse i tankerne. Den er udformet med tanke på "Dovne Robert" og andre, som egentlig har en masse at byde på, men som hellere vil være på kontanthjælp end at arbejde. Derfor benytter sagsbehandlerne på jobcentrene sig mere af pisk end af gulerod og der er desværre også en forståelse i samfundet af at arbejdsløshed udelukkende er noget det enkelte individ er ansvarlig for.

Derfor giver det også mening for visse politikere at gå hovedløse rundt og siger klicheer som "det skal altid kunne betale sig at arbejde" og "alle der vil arbejde kan få sig et arbejde". Set med hjemløseøjne er "systemet" skruet helt galt sammen. Det nytter ikke noget at sige til en hjemløs, at han skal få sig et arbejde. For arbejdsmarkedet vil ikke have

nogen, der har psykiske problemer den ene dag, svært ved at komme ud af sengen – som han for øvrigt ikke har – den næste dag, og skal i misbrugsbehandling på tredjedagen.

Det er en misforståelse at tro, at vi opgiver hjemløse ved at sætte sociale indsatser før beskæftigelsesindsatser. Vi taber tværtimod hjemløse ved bevidst at misforstå den hjemløse. Det er netop i erkendelse af at beskæftigelsesindsatser ikke kan stå alene, der gør det nødvendigt at lave det nødvendige paradigmeskifte.

Jobcenteret straffer hjemløse, der ikke møder op til en aftale eller et aktivitetstilbud med sanktioner. Hvis du går helt i sort, stopper de kontanthjælpen fuldstændig. Selvom al fornuft og lovgivningen siger man burde gøre det stik modsatte. Man burde interessere sig for, hvorfor den hjemløse ikke møder op og sørge for, at der bliver taget hånd om de problemer, der gør det svært for den hjemløse at opfylde de krav, der stilles. □Alle folk har brug for, at man stiller krav til dem. Men kravene skal kunne honoreres, hvis de skal bruges som krav er tænkt: Som en hjælp til at man får ting gjort, får et godt resultat, udvikler sig. Men sådanne individuelle krav kan eller vil jobcentrene ikke arbejde med. Derfor bliver vi nødt til at få hjemløsegruppen ud af jobcentrene og over i et andet regi, der kan stille relevante krav og give den relevante støtte.

Motivation skabes ikke af sanktion. Den skabes af, at man tager udgangspunkt i det, der betyder noget for den hjemløse her og nu. Hvis det er misbrugsbehandling, så er det der vi skal sætte ind. Hvis det er bolig, er det der vi skal sætte ind, hvis det er psykiatrisk behandling, er det der vi skal sætte ind.

Lovgivningen på beskæftigelsesområdet og på det sociale område er funderet på princippet om, at der skal ydes en individuel og helhedsorienteret indsats. □Det sker ikke i dag, fordi

indgangen til stort set alle ydelser ligger i beskæftigelseslovgivningen og dermed i jobcenteret. Og deres tilgang er som sagt meget enøjet.

□Socialforvaltningen og dens medarbejdere kan i langt højere grad arbejde individuelt og helhedsorienteret med borgerne. Desværre bliver deres arbejde i dag alt for ofte bremset af bureaukrati og økonomisk tænkning i beskæftigelsesforvaltningen. Ligesom de ydelser, de anbefaler til den hjemløse typisk ikke visiteres i beskæftigelsesforvaltningen. □Byt rollerne om. Læg ansvaret for hjemløse i socialforvaltningen. Giv ansvaret tilbage til borgeren og støt borgeren i at sætte nogle realistiske målsætninger og i at nå dem. Vi skal have et tilliden tilbage til systemet, hvis hjemløse borgere igen skal tro på at "systemet" faktisk vil dem noget godt og ikke bare ønsker dem hen hvor peberet gror. Det er en misforståelse at tro, at vi opgiver hjemløse ved at sætte sociale indsatser før beskæftigelsesindsatser.

Vi taber tværtimod hjemløse ved bevidst at misforstå den hjemløse. Det er netop i erkendelse af at beskæftigelsesindsatser ikke kan stå alene, der gør det nødvendigt at lave det nødvendige paradigmeskifte.